

om, og som kunde virke til at gøre det foreliggende Lovforslag endnu mere demokratisk, endnu mere i Overensstemmelse med den fælles Folkevillie, kunde vi gaa med til; men kunde vi ikke opnaa Enighed om noget saadant, ja, saa er vi alle sammen bundne ved vor Afstemning om Folketingets Forfatningsforslag her i dette høje Ting; saa tager vi det, og saa tager vi eventuelt Kampen paa det. Denne Opfattelse er der i Virkeligheden under den Debat, som nu er ført her i Salen, ikke et eneste Medlem fra nogen Side indenfor Grundlovspartierne, som har vovet at bestride. Hvad der er sagt af Ting, som ikke falder saa helt nøje sammen dermed, er i Virkeligheden noget, som ikke har med Realiteterne, med Kærnepunktet at gøre. Denne Opfattelse er, som sagt, ikke blevet bestridt fra nogen Side, og det, siger jeg, er et glædeligt Vidnesbyrd om, hvor fast denne Sag ligger i den nuværende politiske Situation.

Moltesen: Alle de lokale Spørgsmaal skal jeg forbigaa, idet jeg med Glæde hørte det ærede Medlem fra Thisted (Munk-Poulsen) forebringe Sager, som mine Vælgere gerne vilde have forebragt her; og jeg ved, at det ærede Medlem fra Holstebro (Mølgaard-Nielsen) vil forebringe andre en af de kommende Dage.

Jeg vil gerne have Lov til at begynde med at takke den højtærede Finansminister for den omsorgsfulde Form, som Finansministeren har givet Finanslovsforslaget denne Gang. Da jeg havde den Ære i sin Tid at blive Formand for Sprogudvalget, traf jeg paa en Anmærkning til den nuværende § 26, som var meget uhyrlig i sproglig Henseende, og som var saaledes, at jeg i hvert Fald ikke begreb Meningen med den. Den tidligere højtærede Finansminister, det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard), arbejdede med denne Paragraf, saa den fik en Form, saa man forstod den, og ogsaa en antagelig dansk Sprogform. Men nu har den højtærede Finansminister gennemskrevet den saaledes, at den i alle Maader er nydelig. Kun vil jeg udtale det Haab, at man til næste Aar vil sætte Ordet „faaet“ i Stedet for „erholdt“; saa er den aldeles fuldkommen.

Da den højtærede Finansminister forleden Dag bemærkede, at en Finansminister var slet ikke nogen moralsk Person, men en rent fiskal Person, interesserer han mig ikke i den Sag, jeg nu vil gaa over til, skønt Spørgsmaalet er rent finansielt. Under den højtærede Landbrugsminister, som

sikkert maa være en meget moralsk Person som Embedsmand, hører noget, som hedder: „Lystskovdistriktet“. Paa § 1 B. findes en Indtægtspost paa 42,440 Kr. 03 Øre som Grund- og Forpagtningsafgifter. Af disse indkommer de 5,100 Kr. fra Teltstader paa Dyrehavsbakken og de 5,738 Kr. 41 Øre fra Dansepavillonen og Udskænkningstedet ved Grøndalshuset ude i Charlottenlund. Jeg mindes her, hvad Sabroe sagde om disse Teltstader paa Dyrehavsbakken, og jeg synes, at han i alle Henseender har truffet det rette. Med Hensyn til Dansepavillonen og Udskænkningstedet, som Staten har 5,738 Kr. 41 Øre af om Aaret, var Spørgsmaalet herom for nylig fremme i Gentofte Sogneraad; der blev ansøgt om, at der skulde forbydes Udskænkning efter Kl. 10; men det kunde man ikke gaa med til, det blev afslaaet. Efter dette er der opstaaet en Polemik om denne Sag i Partiernes Blade, og uanset Partifarve er de enige om, at Grøndalshuset er en Skamplet. Det er det ogsaa, jeg har erfaret det i den Tid, jeg har boet derude — siden 1905 —, ved at høre, baade hvad Hjælpekassen, Fattigkontoret og Menighedsplejen faar med at gøre. Alle Steder klages der over dette Grøndalshus. Jeg skal ikke komme nøjere ind paa Livet derude og de Følger, det har, men jeg kan forsikre, at Følgerne er meget dyrere end disse godt og vel halvsjette Tusinde Kroner, Statskassen faar. Jeg vil bede den højtærede Landbrugsminister have Opmærksomheden henvendt derpaa, naar Forpagtningen skal fornys, og jeg henstiller det i samme Aand, som Sabroe i sin Tid med Hensyn til Teltstaderne paa Dyrehavsbakken.

Jeg vil dernæst kort berøre et Spørgsmaal, der angaar den højtærede Justitsminister. Mange ærede Medlemmer vil vistnok have lagt Mærke til det meget kraftige Udfald, som afdøde Professor Grundtvig i Fjor rettede i „Ugeskrift for Retsvæsen“. Jeg skal ikke komme nærmere ind paa dette, men da Justitiarius Lassen tog Ordet, indrømmede han, at der var Fejl, man maatte have rettet, men det skulde man ikke gøre endnu. Retsreformen var saa nær ved sin Udførelse, at der ingen Grund var til at tage disse partielle Reforme op. Det er meget uheldigt, naar Højesteret, der bør staa for Nationens Bevidsthed som det mest ukrænkelige og det højest retfærdige, ikke helt og holdent er omgærdet med de Sikkerhedsforanstaltninger, som en saadan Retfærdigheds Udførelse kræver. Jeg synes ikke, man kan vente med disse partielle Reforme, indtil den Retsreform, der jo dog alligevel lader saa længe